

ДО ЕДНА ОБРАЗОВАНА ЖЕНА, НА КОЯТО СЕ ПРИСМИВАТ, ЧЕ ХОДИ НА ЦЪРКВА

На присмеха отговори с усмивка. Техният присмех идва от злобни сърца, твоята усмивка нека бъде беззловна. На невежеството прилича присмех, а на знанието - усмивка. Със своя присмех те повишават цената на твоята молитва пред вечния Съдия. Понеже за Бога няма по-скъпа молитва от молитвата на смелите души, обкръжени от стрелите на злобата, омразата, злорадството и присмеха. Тези стрели са с тъп връх, но с остър заден край и рикоширайки в теб, нанасят рани на самите стрелци.

Веднъж жената на цар Давид, Мелхола, се присмяла на въодушевената молитва на своя мъж. От този присмех се оказал засегнат повече Бог, отколкото цар Давид. Затова Всевишният наказал Мелхола и тя останала без рожба до деня на смъртта си. Който внимателно следи човешките съдби и различните случаи, може да се убеди, че и в наши дни Бог строго наказва онези, които се присмиват на светините.

А ти кажи на своите присмехулници (впрочем, ако мислиш, че думите могат да бъдат за тях по-силен лек от мълчанието): „Очите ли ме лъжат, или наистина виждам добре как всеки ден вие се молите на търговци, на кметове и стражари, ту за едно, ту за друго? Защо тогава се присмивате на мен, която се моля на нашия вечен Творец? Не е ли по-смешно да се молиш на немощния, отколкото на Всемогъщия? Не е ли по-голямо безумие да се кланяш на праха, отколкото на Животодателя и Господа?"

Казано е някъде у пророка: *проклет е оня, който се надява на човек*. Който възлага надеждата си на смъртен човек, на един краткотраен сапунен мехур, а не на Бога Вседържителя, той очевидно е проклет. И това проклетие върху него и неговия дом може да се потвърди от всекидневния опит. Ясно е също така, че е проклет и онзи, който се моли само на човек, а не се моли на Оногова, Който всичко държи и всичко може. Внимавай обаче - понякога мълчанието е по-полезно от такива думи.

Първият присмех смуцава молитвената душа. Но ти вече си го преживяла и не си изоставила молитвата. А повторният присмех е подтик. Това, и сама казваш, си изпитала. Сега някак и Бог ти е по-близък, и Църквата - по-мила, и молитвата - по-сладка. Знай, ще дойде време, когато този присмех ще престане и ще се замени с одобрение, възхищение и похвала. Тогава душата ти ще бъде в по-голяма опасност, отколкото сега. Сега се учиш на смирение, а тогава ще се браниш от гордостта. Но това е друг въпрос, друго изкушение.

Знай, че онези, които ни мъчат с присмех - те именно са нашите врагове. И тях е имал предвид Господ, когато е заповядал: обичайте враговете си. Не знаейки какво вършат, те ни правят добро. Огорчавайки и притеснявайки ни, те разпалват божествения пламък в нас. Лаейки зад гърба ни, когато отиваме в Божия храм, те ни тикат по-близо до Бога. Притеснявайки ни на

земята, те правят небесата по-желани за нас. Студът и вятърът не мислят добро на дървото, но неволно му принасят полза. Така и твоите неприятели на теб.

Затова прости им, благослови ги, моли се за тях и - което е венец на всичко - обичай ги като свои най-големи благодетели след Бога.

Но ако душата ти не претърпи това нищожно съскане на земния прах и се посрами от Христос, тогава ще ти се смеят не само хората, но и демоните.

Посещавай винаги, когато можеш домове на тъгата. Посещавай гробища.

Мисли за Христовия кръст и го целувай възможно най-често. И за края на живота мисли. Всичко това ще ти помогне да се утвърдиш в молитвено разположение и да достигнеш до пълна победа.

Мир на теб и милост от Бога!